

Դանիել Վարուժան

Ցան

Մերմանողն է: Հաղթահասակ կը կանգնի
Մայրամուտին շողերուն մեջ ոսկեթույր:
Ոտքին առջև անդաստաններն հայրենի
Կը տարածեն մերկություննին անպարույր:

Լի է ամբողջ ցորեններով աստղահատ
Խորունկ գոգնոցն: Հարկերն հերվան՝ ծարավի՝
Կը սպասեն իր լայնշի բուռին, և բուռն այդ
Արտերուն վրա՝ գերդ արշալույս՝ կը բացվի:

Մըշա՛կ, ցանե՛. հանուն տանդ սեղանին
Թնիդ շարժումն անպարագի՛ծ թող ըլլա.
Վաղ՝ նետած ցորենների այդ կը թափին
Օրհնության պես թռռնիկներուդ գլխին վրա:

Մըշա՛կ, ցանե՛. Հանուն նոթի թըշվառին
Թող գոգնոցեդ կես չելլե ավիրդ բնավ.
Աղբատ մ'այսօր ճրրագին մեջ տաճարին
Վաղվան հունձքիդ համար վերջին ձեթը դրավ:

Մըշա՛կ, ցանե՛. հանուն Տիրոջ նըշխարին
Թող մատներիդ հորդին սերմեր լուսեղեն.
Վաղը ամեն հասկի մեջ կաթնային

Պիտ՝ հասուննա մաս մ'Հիսուսի մարմինն:

Ցանե՛, ցանե՛. նույնիսկ հեռու սահմանն,
Աստղերու պես, ալիքներու պես ցանե՛:
Ծիտերն ի՛նչ փույթ թե հատիկներդ կ'ավերեն.
Տեղը Աստված պիտի մարգրիտ սերմանն:

Լեցո՛ւր ակոսն, հորդե՛ հերկերը բերրի,
Հողին ծոցն ոսկի լույսեր թող հոսին:
Օրը ահա կ'իրիկնանա. կ'երկարի
Շուրը թևիդ հորիզոննե՛րն աստղային: